

foto: Ace Records

Blues is a feeling

Zoals andere in het zuiden herontdekte bluesmannen maakte Hopkins uiteindelijk de oversteek naar Europa, min of meer tegen zijn zin. Reizen zat hem niet in het bloed, maar als gevolg van nieuwe platenproductie begon hij meer en verder weg te toeren. In 1960 speelde hij in Carnegie Hall samen met Joan Baez en Pete Seeger en nog later op het California Folk Festival in Berkeley en het Newport Folk Festival. In 1964 overwon Hopkins uiteindelijk zijn vlieg angst om te kunnen deelnemen aan het American Folk Blues Festival, het project van de Duitsers Lippman & Rau. Hij reisde toen in het gezelschap van Sleepy John Estes, Willie Dixon en Sonny Boy Williamson. In datzelfde jaar maakte hij in Waxahachie, Texas eveneens een opname met zijn beide broers, de enige keer dat zij in een studio gedrieën samenkwamen: het relaxte 'Lightnin', Joel & John Henry' op het label Arhoolie van Chris Strachwitz. Vermits er slechts één micro voorhanden was, komt de sound zeer authentiek over.

In 1977 toerde Sam in Canada. Vooral in Montreal was hij graag. Hij speelde er met veel succes de song 'Mojo Hand', symbool voor magnetische aantrekkingskracht of seksuele vitaliteit.

*'... I'm goin' to Louisiana and get me a mojo hand
I'm gonna fix my woman so she can't have no other man*

Cold ground was my bed last night, rocks was my pillow too

I woke up this morning, I'm wondering, what in the world am I gonna do?

I lay down thinking, buy me a mojo hand...'

In 1978 zat hij in Tokio. Daarna keerde hij naar Houston terug in de hoop het kalmer aan te kunnen doen. Zijn laatste reis had Mexico City als bestemming waar ook Willie Dixon en Carey Bell optraden. Zijn vrouw Antoinette vergezelde hem.

Dead Bells Ring

Na Mexico was er nog een tournee naar Europa gepland maar deze moest worden afgelast. Zijn ziekte eiste inmiddels zijn tol. Op het einde van zijn leven had hij een appartement, een Buick Sedan voor de deur en genoeg geld om een comfortabel leven te kunnen leiden, maar de diagnose van slokdarmkanker doorkruiste zijn hoop op een rustiger leven. De behandelingen in het ziekenhuis waren tevergeefs. Ook zijn oudste dochter bezocht hem in het hospitaal ofschoon beiden elkaar al jaren niet meer hadden opgezocht. Uiteindelijk verloor de kranige bluesman het gevecht en overleed hij op 30 januari 1982. Hij liet een vrouw en vier kinderen achter. Zijn vrouw Antoinette en circa 4.000 fans woonden de begrafenis bij.

*'...Sound like I can hear this morning, baby
Them bells ringing all in my ear
Yes I know I'm gonna leave on a chariot
Wonder what kind gonna carry me from here...'*

In januari 2002 onthulde het stadje Crockett in Houston County voor Hopkins een standbeeld van de hand van beeldhouwer Jim Jeffries, in dezelfde straat waar Sam vroeger soms speelde. Zijn dochter Annie Mae woonde de ceremonie bij.

Scharnierjaar 1959

De folkrevival had echter tot gevolg dat musicoloog Samuel Charters in januari 1959 ook naar hem op zoek ging. Na bevraging bij familie en kennissen in de omgeving van Houston vreesde hij al onverrichter zake te moeten terugkeren toen hij bij een stoplicht door Sam Hopkins zelf werd aangesproken met het ironische 'I hear you're looking for a blues singer'. Die anekdote werd vaak verteld met de toevoeging dat de gitaar toen in een pandjeshuis werd opgepikt. De opname voor Folkways vond plaats bij Sam thuis in zijn huurwoning op 2903 Hadley Street en duurde bijna een uur. Charles zelf hield de micro afwisselend voor Sams lippen of gitaar, zowat de primitiefste manier om een song van een solozanger op te nemen. Enkele van de songs waren 'Penitentiary Blues' en 'Reminiscences Of Blind Lemon'.

Folklorist Mack McCormack werd nadien zijn manager en regelde de optredens voor hem. Tot dan had de populaire Hopkins voornamelijk voor een zwart publiek gespeeld, en in zijn tienerjaren soms ook bij blanken in huis. Toen Charters en McCormack hem als een folk-blueszanger/gitarist begonnen te promoten kwam hij in contact met het blanke studentenpubliek, steeds gretig om de authentieke folk- en de Afro-Amerikaanse bluesmuzikanten live bij te wonen. Hopkins bereikte zelfs een jazzpubliek. Ook Chris Strachwitz hoorde hem in een radio-uitzending en trok naar Houston om hem in levende lijve bezig te zien. Het was deze Chris Strachwitz waarin Hopkins uiteindelijk het meest vertrouwen stelde. Doorgaans was hij wantrouwend ten aanzien van blanken van wie hij veronderstelde dat zij alleen op gewin uit waren en in staat waren om hem van de ene dag op de andere te laten vallen. Daarom eiste hij voorafgaand aan een studio-opname of een optreden meestal zijn geld op, omdat de beloofde royalty's te lang op zich lieten wachten of zelfs helemaal uitbleven.

